

Tento spací koktejl na Julii zapůsobil tak účinně, že se letadlo ještě ani neodlepilo od země a její nepřipoutané vláčné tělo sklouzlo ze sedačky. Rozplácla se pod nohama letušky, která zrovna zavírala biny na příruční zavazadla. Nic vážného se jí nestalo, prostě tvrdě spala. Z celého incidentu si matně vybavovala jen to, jak ji dvě rozmazané postavy zvedají z podlahy.

Při vzpomínce na tento trapas jí vyschlo v krku. Nalila si sklenici vlažné vody a usedla na barovou stoličku. Kovové opěradlo chodidel ji studilo i přes tlusté ponožky. Napila se. V tiché kuchyni se rozlehl zvuk jejího polknutí.

Druhý den svatební cesty se Julie a Richard Zachovi, kteří se poslušně řídili novomanželským průvodcem po Kjótu, spokojeně procházeli po známé ulici Kiyamachi. Časový posun už je moc netrápil a počasí jim přálo. Kolem nich se hemžila spousta lidí, ale nikdo o ně ani jednou nezavádl. Julie měla tu čest zakusit japonskou mistrnost ve vyhýbání se lidskému kontaktu v hustém davu. Jako kdyby kolem sebe měli neviditelné silové pole. Ten zvláštní a exotický pocit soukromí mezi tisíci lidmi si opravdu užívali.

Julie láskyplně tolerovala i skutečnost, že jí před obličejem každou chvíli zasvítil Richardův mobil kvůli dalšímu selfíčku.

„Máme spolu strašně málo fotek. Pojd', ještě jednu,“ řekl a netrpělivě přihlížel, jak si Julie upravuje vlasy. „Jsi nádherná,“ popoháněl ji.

Pak se oba zahleděli na své tváře, které Richard zabíral na Juliinu prosbu trochu svrchu. V té jeho bylo vidět nadšení, v té její zase klid. Tak se to několikrát opakovalo až do okamžiku, kdy se během dalšího pokusu o dokonalou fotku na displeji Richardova telefonu objevila zpráva od jisté Lizzy.

Richard strhl mobil k sobě. Na poslední fotce, kterou stihnul cvaknout, má vyděšený výraz a Julie se na něj tázavě dívá.

„Tady ti to sluší. Tu pak necháme vytisknout,“ řekl, zamkl displej a telefon poprvé za celý den schoval do kapsy.

„Co to bylo?“ zeptala se.

„Nic,“ odpověděl.

„Kdo to byl?“

„Nikdo.“

Dvě po sobě jdoucí záporná zájmena ve dvou po sobě jdoucích odpovědích Julii nenechala chladnou. Začala se pít. A to byla chyba.

Náročná a dlouhá hádka mezi rozkvetlými sakurami zapříčinila, že měla Julie pocit, jako by jí hrud' ztěžkla o deset kilogramů a kapacita jejích plic se zmenšila na polovinu. Richardovo vehementní zapírání ji přivádělo k naprosté zoufalosti.

„Řekni aspoň jednu souvislou větu!“ pobízela ho se slzami v očích, když jí pouze jednoslovně odsekával. Vzápětí už se probíjela hustou džunglí nejrůznějších verzí, interpretací a výmluv.

Začalo to trnitou cestou, během které Richard tvrdil, že ta zpráva určitě neměla patřit jemu, protože žádnou Lizzy nezná. Poté se musela brodit Richardovými výpadky paměti, které mu bránily ve vysvětlení, co je vlastně ta Lizzy zač. Asi po hodině si konečně vzpomněl, že jednu Lizzy zná. Tu letušku, která mu během odletu pomáhala zvednout uspanou Julii z podlahy.

Elizabeth. Julie si vzpomněla na jmenovku, kterou při odchodu z letadla zahlédla připnutou na uniformě jedné z letušek. Ta jí jako jediná během loučení starostlivě položila ruku na rameno. Julii to nevadilo. Bylo to milé gesto, i když poněkud nečekané.

„Elizabeth,“ řekla nahlas.

„Elizabeth nebo Lizzy, to je přece jedno.“ Richard frustrovaně zavrtěl hlavou. „Ty se vždycky chytneš nějaké nepodstatné maličkosti!“

„Proč ti píše?“ zeptala se vyčerpaná Julie, která se po každé takovéto honbě za pravdou cítila o dvacet let starší. Už ani